

Sat Sandesh

2025. július-augusztus ♦ 58. ÉVFOLYAM ♦ 7-8. SZÁM

Tartalomjegyzék

2	Az elme határai, a spirituális tudatosság	<i>Sant Rajinder Singh</i>
5	Szabaduljunk ki az illúziók világának a fogságából!	<i>Sant Rajinder Singh</i>
8	A fogékonyság titka: a Mester iránti valódi odaadás	<i>Sant Kirpal Singh</i>
13	Az erőfeszítés és a kegy ösvénye	<i>Sant Darshan Singh</i>
17	<i>Spiritualitás a mindennapokban</i>
Kérdés-felelet a segítségnyújtásról,
a meditációról és az önzetlen szolgálatról
Előbb láss, utána beszélj!	<i>Sant Rajinder Singh</i>
<i>Sant Kirpal Singh</i>
23	<i>Történetek Sant Rajinder Singhtől</i>
A karma kereke
A monostor szabályai
Erőfeszítés nélkül nincs siker
A kiskecske kívánságai	
31	<i>Gyermekoldalak</i>
Két doboz Istentől
A Mester szomorúsága	<i>Ismeretlen szerző</i>
<i>Vicki Shibley</i>

Igazság Üzenete

A Sat Sandesh havonta megjelenő magyar nyelvű folyóirat, amelyet a Sawan Kirpal Publications USA engedélyével az SKRM Magyarországi Közössége ad ki. A folyóirat kiadásának célja: Sant Rajinder Singh, Sant Darshan Singh, Sant Kirpal Singh, Hazur Baba Sawan Singh és az őket megelőző Mesterek tanításának közzététele. Készült a Sant Mat Alapítvány támogatásával.

ISSN: 1217-6176

Sant Rajinder Singh Ji Maharaj

AZ ELME HATÁRAI, A SPIRITUÁLIS TUDATOSSÁG

Fizikai, intellektuális vagy érzelmi eszközökkel nem válhatunk spirituálisan emelkedetté. Ahhoz, hogy igazán boldogok lehessünk, spirituális ébredéssel tudatossá szükséges válnunk. Ez csak a bensőnkben érhető el. Ez sehogy másképp nem válhat valóra. A spirituális tudatosság területén a mentális képességek egyáltalán nem segítenek, ugyanis ez olyan szint, amely messze meghaladja a fizikai, az elméleti és az érzelmi állapotot.

Az intellektusunk segítségével gondolkodunk, és e világról tanulunk meg dolgokat. Hajtóerőként működik, a külső világon tartva a figyelmünket. A mentális képességeink hatékonyságának a fejlesztése érdekében veszünk részt az oktatási folyamatban, ahol általános ismereteket szerzünk a világról, amelyben élünk.

Minél több tudásra igyekszünk szert tenni, hogy otthonosan tudjunk mozogni a környezetünkben, és jól tudjuk tenni a dolgainkat a földi világban.

Az intellektus az elménk egyik összetevője, amely az univerzális elme része. Ezt nagyon sok múltban született írás Kálnak vagy fenntartóerőnek is nevezi, mivel a három alsó szintet, a fizikait, az asztrálist és a kazuálist működteti. Ha nem lenne ez a fenntartóerő, akkor ezek a régiók széthullanának. Az elménk szorosan összekapcsolódik az univerzális elmeerővel.

Sant Darshan Singh az egyik versében a boldogság, az öröm állapotát az Istennel való egységként mutatja be. Ekkor már túlemelkedtünk ezen a három alsó szinten, és eljutottunk először Parbrahmába, majd Sach

Khandba. Ez utóbbi két régiót Deal-Deshnek is nevezik, vagyis az Úr birodalmának. Ha a lélek eljut ide, az univerzális elme már semmilyen szerepet nem játszik, ugyanis ezekre a szintekre már nincs bejárása. Ezek túl vannak Kál, a negatív erő hatáskörén.

Az Istenerőnek minden területhez szabad hozzáférése van. Az univerzális elme, a fenntartóerő csak a három alsó szinten képes funkcionálni. Nekünk háromfajta elménk van: fizikai, asztrális és kauzális, amelyek ezeken a szinteken működnek. Eddig tart az elme birodalma.

Ahhoz tehát, hogy elérhessük az örök boldogság és üdvösség állapotát, felül kell emelkednünk az elme hatókörén. Az elme képességeinek bármilyen nagymértékű fejlesztése sem segíthet ennek az állapotnak az elérésében, mert az elmének nincs bejárása a tisztán spirituális szintekre. Ennek következtében e régióknak nem is lehet a tudatában – ezek túl vannak azon, amit az elme képes lenne felfogni, megérteni. Ezeket az állapotokat csak megvilágosodottan tudjuk átélni.

Mit jelent a megvilágosodás? Annak megtapasztalása, hogy kik vagyunk valójában. Az elme szintjén élve fizikai lénynek tartjuk magunkat. Az elme ezt ismeri. Erről van tapasztalatunk: ezt látjuk, halljuk, ennek segítségével élünk itt, ennek működését érzékeljük az öt testi érzékünkön keresztül. Azt hisszük, hogy csak ez létezik. Az összes képzés, tréning, min-

den, amit tudunk, a fizikai univerzumra vonatkozik. A tudósok vizsgálják a bolygókat, a DNS-t (az örökítő anyagot), igyekeznek megismerni az emberi test működését. A geofizika földtani kutatásokat folytat, a materiológia az anyaggal kapcsolatos vizsgálatokat végez, az óceánkutatás a vizek mélységeiben létező életformákat igyekszik felderíteni.

Csak a fizikai területet ismerjük. Valamennyire az érzelmit is, de valójában ezt sem könnyű megértenünk. Mentális, intellektuális vonatkozásban nagyon sok ismerettel rendelkezünk. A spirituális területről azonban semmit sem tudunk, ha az ismeretségi körünkől, a környezetünkől senki nem járt ott, nem beszélnek erről a témáról, senki meg sem próbálkozik vele, hogy eljusson oda. Ebben az esetben viszont akkor annak az örömnak sem lehetünk a tudatában, amit ez a benső utazás nyújthat nekünk.

A szentek írásai és a tanításai arra ösztönöznek bennünket, hogy induljunk el ebbe az irányba. Mi magunk vágunk neki ennek az utazásnak! Akkor meglesz ennek az eredménye. Ha ezt meg sem próbáljuk, ha soha nem jut rá időnk, akkor nem tudhatjuk, hogy működik-e a dolog. Az ugyan előfordulhat, hogy néhány kísérletet teszünk, de állhatatos, fáradhatatlan törekvések nélkül a benső világról nem tudunk tapasztalatokat szerezni.

Bármilyen jelentős siker eléréséhez kitartó erőfeszítéseket szükséges tennünk. Ha matematikában, fizikában, műszaki, orvosi vagy humán tudományterületen bármilyen végzettség, szakmai hírnév elnyerésére törekszünk, sok-sok évig rendületlenül, állhatatosan kell fáradoznunk, hogy végül elismerjék: bármilyen részterületen szakmai képzettséget, tudományos fokozatot szereztünk.

A spirituális gyakorlatokat viszont sokan csak valameddig végzik, majd azt mondják: „Ó! Semmi sem történik. Nem éri meg, hogy erre időt fordítsak.”

Nagyon sokan ezen a világon csak az élet fizikai oldalát látják, csak azzal törődnek. Úgy érzik, hogyha a testük fitt, akkor jó az élet. Nem ismerik fel, hogy a spirituális egészségtől függ a test és az elme egészsége. A szentek mindig is azt emelik ki, hogy spirituális egészségre van szükségünk.

Mit jelent ez? Azt, hogy megtapasztaljuk az igazi valónk létezését, és táplálékhoz juttatjuk. Megadjuk a lelkünknek mindazt, amire szüksége van. Az sem működőképes, ha testi szinten akarunk megoldani egy gondot, anélkül, hogy az érzelmi és a mentális területet figyelembe vennénk.

De valójában még mélyebbre, a problémák gyökeréhez, azok forrásához kellene lenyúlnunk. Ha ugyanis az életünk alapja szilárd, akkor minden más is ilyen lesz. Ha a lelkünket jól tápláljuk, akkor rendben lesz az érzelmi életünk, az intellektuális megértésünk és a fizikai egészségünk is. Ha viszont nem gondoskodunk megfelelően a lelkünkéről, hanem csak a felszínt próbáljuk rendben tartani, nem érintve a problémák gyökerét, akkor újra meg újra ugyanazokba a nehézségekbe fogunk ütközni.

Sant Rajinder Singh Ji Maharaj

SZABADULJUNK KI AZ ILLÚZIÓK VILÁGÁNAK A FOGSÁGÁBÓL!

Sokszor tapasztaljuk azt, hogy amikor rossznak vélt dolgok történnek az életünkben, azok következményei jók lesznek. Mi érezzük számunkra nem megfelelőnek azt, ami megесik, de valami javunkat szolgáló származik belőle. Az alagút végén mindig ott van a fény.

Egy családtagunk meghal, valamelyik közeli kapcsolatunk megszakad, vagy valami teljesen váratlan esemény következik be, ami nagyon megvisel, összetör bennünket. Ekkor a figyelmünk új irányt vesz, eltávolodik a közvetlen környezetünktől. Azt kérdezzük: „Hé! Mi folyik itt? Mi a valóság? Miért vagyok ettől a helyzettől ennyire boldogtalan?”

Majd azzal a területtel kezdünk foglalkozni, ahol több szeretethez, gondoskodáshoz juthatunk hozzá, amely elmúlhatatlan. Nagyon sokan akkor fordulnak a spiritualitás felé,

amikor nagyon nehéz időszakot élnek át. Ekkor az illúzió fátyla lekerül rólunk, és felismerjük, hogy valójában nem test, elme, érzelmek vagyunk, hanem az igazi valónk a lelkünk, amely Isten része. Ettől kezdve arra összpontosítunk, hogy megtapasztaljuk az Istennel való egység örökre megmaradó örömét, békességét, szeretetét.

Az igazi valónkat beburkoló illúzió-takaró annyira vastag, hogy nagyon nehéz megszabadulnunk tőle. Am így vagy úgy, de ez végül sikerülhet. Ahogy a jégömböt is össze lehet zúzni, a bennünket körülölelő fagyos tél ereje is megtörhet, és ekkor felvirrad számunkra a tavasz ideje. Ez akkor következik be, amikor a spirituális Mester megjelenik az életünkben, és az Ő vezetésére bízhatjuk magunkat.

Ez olyan változásokkal jár, mint a természet tavaszi ébredése. Kinyílnak

a virágok, az eddig sivár táj zöld ruhát ölt, és minden növekedésnek indul. Ehhez hasonlóan a lelkünk, amely eddig az isteni Nektár nélkül senyvedt, megtalálja a kapcsolatát az Istenerővel. Ettől megújul, megerősödik, és visszanyeri az eredeti állapotát. Ekkor többé már nem a fizikai valónkkal, az elménkkal vagy az érzelmeinkkel azonosulunk. Készen állunk az isteni célunk elérésére, amellyel ránk köszönt az „örök nyár” ideje.

Ezen a földön élve az illúzió minden oldalról körülzár bennünket. Nagyon könnyű mindent valóságosnak és az egyedüli létezés részének tekinteni. Mialatt felnevelkedünk, szoros kapcsolatban vagyunk a szüleinkkel, a testvéreinkkel. Majd a különféle szintű iskolákban barátaink lesznek. A korábbi játszópajtásaink, a

középiskolai haverjaink helyett a főiskolán vagy az egyetemen új diáktársak kerülnek közelebb hozzánk, főleg, ha más városban vagy országban tanulunk tovább. A tanulmányok végzetével nyilván sokféle kezdünk el dolgozni, ahol ismét új baráti kapcsolataink lesznek. Majd megházasodunk. Ekkor a figyelmünk egyre inkább csak a saját családukra, és a barátok helyett a megszülető gyermekeinkre irányul. Így telnek az évek, miközben korosodunk.

A lényeg az, hogy ezt az életet tekintjük az egyetlen valóságnak. Minden erőfeszítésünk célja az, hogy ez jól teljen. Keményen dolgozunk, hogy gondoskodjunk magunkról és a családukról. Sok időt szentelünk a kapcsolataink ápolására, azok megőrzésére. A szórakozások keresése is része a mindennapjainknak. Úgy vé-

lekedünk, hogy ebből áll maga az élet.

Emberi testben élve csak nagyon kevés szerencsés lélek részesül abban a vezetésben, amelynek segítségével felismerheti a létezés valóságát. Ekkor ennek megfelelően kezdjük látni magunkat, és felfedezzük a környezetünk illuzórikus természetét. Azt is megértjük, hogy ennek függvényén túlhaladva rálehetünk az igazságra.

A mi dolgunk annyi, hogy tegyük meg, amire képesek vagyunk. A többit bízzuk a Teremtőre! Ne aggódjunk a cselekedeteink hatásfoka, sikeressége miatt. A legtöbb embert, akik figyelme a világra fókuszálódik, csak ez izgatja. A törekvések minősége helyett azok eredményessége az igazán fontos számukra. Valójában azonban bármi történik az életünkben, az a legjobb számunkra. Ha ez tisztázódik bennünk, akkor a földi utazásunk nagyon simán fog telni.

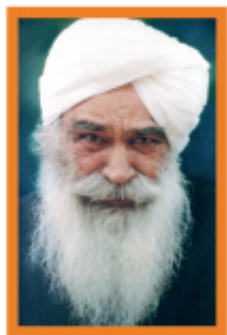
Azt tényleg nehéz megértenünk, hogy ez az egész illúzió. Látjuk mindazt, ami anyagi természetű, és azokat kivétel nélkül a valóság részeinek tekintjük. Ugyanez a helyzet a fülünkkel felfogott emberi, állati, zenei hangokkal, valamint a szaglással, tapintással és az ízérzékeléssel kapcsolatban is. A fizikai képességeinkkel befogadott benyomások alkotják a való életet számunkra. Ennek oka az, hogy nagyon távolról tekintünk rá a földi létünkre. Nem úgy, ahogy kellene.

Az igazság nem kívül, hanem

bennünk található meg. Ehhez kellene egyre közelebb kerülnünk. A fizikai szemünkkel csak külső dolgokat pillanthatunk meg. Kisebb-nagyobb távolságban – a 30, 60 vagy akár a 300, 1000 méterre – lévő tárgyakat is képesek vagyunk megkülönböztetni. Mégis messze vagyunk a valóságtól, mert az egyedül bennünk fedezhető fel. A fizikai szemünk csak kifelé működik, befelé nem.

Ha nem hatolunk mélyre önmagunkban, nem ismerhetjük meg a valóságot. Ha megragadunk a létezés periferiáján, felszínén, nem lelhetünk rá az igazságra. Ehhez önmagunkban kell keresnünk. Ennek eszköze a meditáció, amelyhez megkapjuk a spirituális Mester segítségét. A lelkünk számára ekkor köszönt be a tavasz, mert az Ő vezetésével és oltalmában képessé válunk a bensőbe emelkedésre. Megtudjuk, hogy van egy spirituális, a harmadik vagy egyszemünk. Megtanuljuk, hogyan használjuk ezt. A Mester megnyitja a bensőnkbe vezető kaput. A kikelet azzal virul ki bennünk, hogy egyre szorosabb lesz az összetartozásunk az Istenerővel.

Mindannyian képesek vagyunk arra, hogy ezzel az Erővel a benső mindenségbe szárnyaljunk, és elérjük a végső célunkat. Ennek érdekében a külső világra koncentráció helyett a másik irányban tegyünk erőfeszítéseket! Arra van szükségünk, hogy elinduljunk befelé, mert akkor a valósággal kerülünk kapcsolatba.

Sant Kirpal Singh Ji Maharaj

A FOGÉKONYSÁG TITKA: A MESTER IRÁNTI VALÓDI ODAADÁS

Hogyan lelhetnének békére azok, akik nem meditálnak az Istenerőre? Vajon miért kapjuk azt a tanácsot, hogy elemezzük az életünket? Azért, hogy a talaj készen álljon a megművelésére. Ugyanis csak a tiszta ágyásba vetett mag fog gyorsan termőre fordulni. Ha pedig szeretettel öntözzük, akkor a növekedése még tempósabb lesz. Ha a spirituális Mester iránt szeretet és odaadás van bennünk, akkor az a növény, amelynek hét évre lenne szüksége, akár két-három éven belül is termőre fordulhat.

Krisztus ezt a szőlőtőke példázatával magyarázta el. Azok a vesszők, amik a szőlőtőhöz kapcsolódnak, gyümölcsöt hoznak. Azok viszont, amelyeket arról levágnak, nem fordulhatnak termőre. Ezért mondta Jézus: „Én vagyok a szőlőtő, ti vagytok a szőlővesszők. Aki bennem marad, és én őbenne, az bő termést hoz.” Vagyis: Aki fogékony, az gyorsan fog spirituálisan előrehaladni.

Ez semmi másról nem szól, mint a Mester iránti valódi odaadásról. Ezért szeretettel figyeljétek a szavaimra! Ha ezek szerint éltek, már néhány napon belül fejlődést fogtok elérni. Ám ehhez egy tökéletes élő Mester segítségére van szükség. A valódi szent pedig arról ismerhető fel, hogy spirituális kezdőtőket tud adni. Aki ezt nem képes nyújtani, azt kerüljétek el, és keressetek egy másik benső vezetőt! Ha rátaláltok az igazi Mesterre, akkor a helyes útra kerültök. „Miután kiásta (megmutatta az Erőt), a Guru a kezébe helyezte (hogy gyakorold).” Erre csak a tökéletes spirituális Mester képes.

*Ó, Nanak! Miután találkozunk a valódi Mesterrel,
az Ő szemével kezdünk látni.*

Tegyük fel, hogy a Mester éppen 10, 20 vagy 50 vagy ennél sokkal több embert avat be! Nem számít, ha közben fizikailag elhagyja a helyszínt. Hiszen a figyelmének a felhajtóereje az, ami segít a beavatottaknak, hogy a testtudat fölé tudjanak emelkedni. Az Isten által kiválasztott Mester helyet foglal a tanítványban, így az könnyen fel tud szárnyalni a bensőbe. Ha erőlködés nélkül meditálunk, a fejlődésünk gyors lesz. Ne feledjük, hogy a nehézség akkor jelenik meg, amikor a saját akaratunk szerint próbálunk haladni az úton! Ezért helyes így fogalmazni: „A spirituális Tanító kegyesen ráhelyezte a kezét a fejemre, és beavatott engem.” Amikor valaki egy hegy tetején áll, akkor a gomolygó

füstről pontosan látja, hogy hol ég a tűz. A Mesterszent választ ki mindannyiunkat. Néha Ő megy el a tanítványért, máskor pedig úgy rendezi a dolgokat, hogy az útkereső leljen Őrá.

Mielőtt Amerikába utaztam, akkor is éppen ugyanezen a helyen ültünk együtt. „Kérdezzétek meg, hogy mi a látogatásom célja!” - mondtam a körülöttem lévőeknek. „Sok bányáym elkóborolt. Azért megyek, hogy rájuk találjak.” Ez a Mester feladata. „Felépítettem az erények szentélyét.” Ennek a célja az, hogy elérhessük a boldogságot. A Mesterszent felkutatja a tévutakra kerülteket, és rátereli őket a helyes ösvényre. Mi a Mester következő lépése? Képletesen szólva,

megmossa a kezüket, a lábukat, és minden erejéből szolgálja a spirituális gyermekeit. Azért jön el ebbe a világba, hogy ezt tegye.

A következő epizód Guru Arjan Dev életéből való. Az egyik alkalommal néhány tanítvány Lahoréból Amritsarba kívánt jutni. Tudjuk, hogy a távolság a két város között kb. 50 km. Azokban az időkben az emberek általában naponta 25 km-t tettek meg gyalog, ha két nap alatt Amritsarba akartak érni.

Az volt a szokás, hogy a tanítványok csoportosan vágtak neki az útnak. Manapság járműveket használunk az utazáshoz, de azokban az időkben még gyalog közlekedtek. Tehát úgy döntöttek, hogy másnapra eljutnak Ataariba, harmadnap pedig Amritsarba.

Ekkor egy fiú megkérdezte, hogy nem lehet egy nap alatt megtenni a teljes távolságot? Tudjuk, hogy a gyerekek mindig izgatottabbak. Mindenki beleegyezett, hogy kétszer olyan gyorsan fognak haladni. Ennek eredményeként másnap tényleg eljutottak Amritsarba. Mire megérkeztek a városba, megtudták, hogy Guru Arjan Dev egy takaróba burkolózva elindult az ő irányukba, a fején egy nagy csomag prashaddal. Éppen ott jártak, ahol ma egy vasútállomás van, de akkor ez még nem létezett.

Tehát a Mester elindult a tanítványok irányába, akik még nem ismerték Őt. A találkozáskor így szólt: „Szikhek, tanítványok vagytok. Kér-

lek benneteket, imádkozzatok értem a Mesteretekhez, hogy élvezhessem az Ő szeretetének az áldását, és megtapasztalhassam az Isteni Fényt és Hangot!” Ezek után megmosta a lábukat. A tanítványok megkérdezték: „Testvérünk! Miért akarod, hogy eljárjunk az érdekedben a Gurunál?” „Kérjétek, hogy tartson meg engem tisztes szegénységben, áldjon meg a Naammal és az Istennel való kapcsolattal!” - válaszolta. Ezután mindenki kapott a prashadból, majd Guru Arjan Dev leült a csoport elé. Ekkor értették meg, hogy az idegen maga volt a Guru. Mindenki elmondta, hogy amikor megérintette a lábukat, valami egészen különös érzést, hatalmas alázatot, odaadást tapasztaltak.

Azt mondják, hogyha képesek vagyunk valamennyit felfogni a spirituális Mester nagyságából, akkor eljutunk az Ő küszöbéhez. Ne feledjük, hogy az igazi útkereső szünet nélkül kutat, mert rá akar lelni a valódi Mesterre! Mindenfelé szaglászik, hogy rátalálhasson az isteniség illatára. Meg szeretné találni azt a személyt, aki meg tudja adni neki azt, amire vágyik - a benső összeköttetést.

*Ó, Mester! Megérkeztem
a Te szentélyedhez,
majd ott meghallgattam a szavaidat.
Most már összekapcsolódtam Istennel,
és kontemplálok a Fény és
Hang Naamjára,
mert már tudom, hogy ez biztosítja
számomra a megváltást.*

Kik nyerik el a megváltást? Akik az életük során a Naamra, az Úr Nevére meditálnak, és úgy távoztak el a világról, hogy a kenyerüket mindig tisztességes módon keresték meg:

*Az arcuk dicsőségtől fog tiündökölni.
Ó, Nanak! Nemcsak ők nyerik el
a megváltást,
hanem velük együtt sokan mások is
elnyerik a szabadságot.*

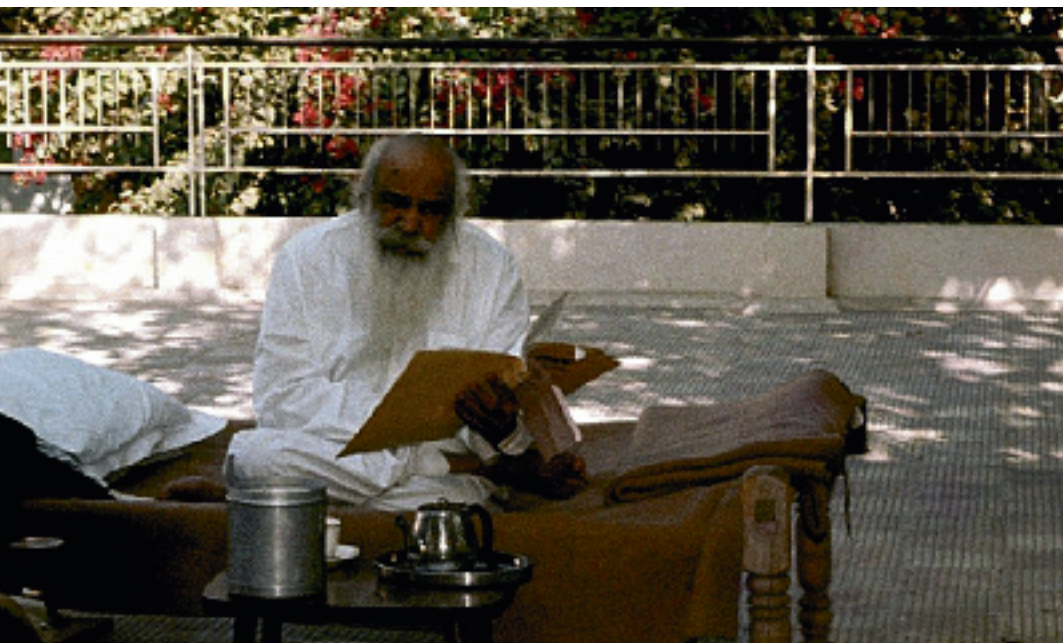
Jap Ji zárszó

De kik ezek a többiek? Akik szintén meditálnak az Isteni Fényre és Hangra. Aki eljut egy tökéletes spirituális Mester lábához, az képessé válik a benső szemlélődésre. A Mesterszent kegyéből az adakozás képessége is kifejlődik benne.

Tudni kell, hogy ennek különbö-

ző fajtái vannak. Az ételosztás ennek az egyik típusa. A tudás megosztása is ide tartozik. Ez utóbbi magasabb rendű az előbbinél. A lélek szolgálata, a tanítás megismertetése másokkal, egy újabb fajta önzetlen tett, és ez a legmagasztosabb szeva. Ekkor a számtalan életen keresztül bolyongó lelkek megsegítése történik, akik majd a Mesterük kegyéből válhatnak képessé a testtudat fölé emelkedésre. Ehhez ugyanis nyitott benső szemre van szükség. Fontos, hogy éljünk a sokféle szeva-lehetőséggel!

Az emberek sokféle dolgot híresztelnek egy spirituális Mesterről. Miután megérkezünk az Ő lábához, és személyes tapasztalatot szerzünk, akkor felismerjük, hogy annak, amit hallottunk, van-e köze a tényekhez. Most megkaptuk a képességet, hogy

kontemplálhassunk a Naamra, ami Isten Fénye és Hangja, és gyakorolhassuk az adás különböző formáit.

A szikh, az igazi tanítvány három dolgot tart fontosnak: az egyik a Naam, az isteni Fény és Hang; a másik az adakozás (daan); a harmadik a megtisztulás (snaan). Először tisztítsuk meg a szívünket! Ezt követően fogja az Úr Naamja betölteni az egész bensőnket. Csak így leszünk képesek összekapcsolódni az Isten-erővel. Mit jelent a 'snaan', vagyis a megtisztulás? A test és az elme megszabadítása a szennyeződésektől. Tartsuk tisztán a fizikai formánkat! Mi a 'daan' vagyis az adakozás? Fordítsuk az anyagi javainkat érényes cselekedetekre! Gondoskodjunk a családunkról, majd ami megmaradt, azt fordítsuk mások megsegítésére! Végül mit jelent az elme jótekonysága, könyörülete? Az elme révén megvalósuló irgalmasság azt jelenti, hogy senkinek nem kívánunk rosszat, csak azt, ami a javukat szolgálja.

A jótekonyság legnemesebb formája az összehangolódás a Naammal, az Isteni Fény- és Hangáradattal. A tanítvány azt mondja: „Amikor a lábadoz megérkeztem, rengeteg jótevékenységben részesültem, benső tapasztalatokat szerezhettem.” Az Erény Lakhelye a spirituális Mester irányításával épül fel bennünk. Ez az igazság, az erények háza lesz. Ugyanis ezen az úton az igazságra lelünk rá, azzal foglalkozunk. Erről ne feledkezzünk meg! Itt nincs helye

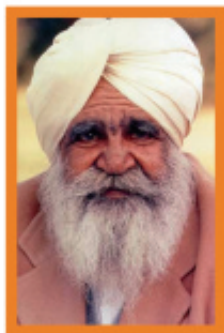
másfajta gondolatoknak.

Miből lehet felismerni, hogy melyik közösség a szentek társasága? Ott az egy Isten nevére meditatálnak. Ugyanis az Isteni Fény és Hang megtapasztalása jelenti a valóságot. Ez az egyetlen, ami örök érték. Az igazság nem más, mint az Ige, a Shabd, vagyis az életáramlat. Amikor szeretjük az igazságot, akkor a szavaink ezzel harmonizálnak, abban a Shabd, az Ige tükröződik vissza. Ha a simran, az Úr nevének az ismétlése otthonra lel az elmében, akkor az egotizmus és a harag szertefoszlik.

Tehát a Naam, az igazság, és a Baani azonos értelemben használt megnevezések. Ezért mondja egy szent:

*Mindenki arra a vízi
járműre szeretne feljutni,
amely képes átkelni az élet óceánján.
Ez nem más, mint a Naam,
az Isteni Fény és Hang bárkája.
Ezen az úton értéke egyedül
csak az igazságnak van.
Ó, Nanak! Ismerd fel,
hogyan az Úr maga az igazság!*

Amikor Isten megnyilvánult, az igazság formáját öltötte fel, amely a kezdetek kezdetétől ugyanaz maradt a különböző korszakokban, és most sem változott meg. „Ó, Nanak! Ő örökkön-örökké igaz marad.” Ő a múltban, a jelenben, és a jövőben is, vagyis az örökre megmaradó igazság.

Sant Darshan Singh Ji Maharaj

AZ ERŐFESZÍTÉS ÉS A KEGY ÖSVÉNYE

Az emberi létünk küldetése csak úgy valósulhat meg, ha eljutunk az élő Mesterhez, akit a fizikai valójában is megismerünk. Ha a beavatáskor kegyesen megnyitja a benső szemünket, akkor a meditációban adott a lehetőség: mindig együtt lehetünk az Ő sugárzó formájával. Rajtunk múlik, hogy mennyi időt töltünk az Isten iránti teljes odaadásban – a spirituális gyakorlatok pontos és rendszeres végzésével. Valójában ez az időszak a legértékesebb az életünkben, amelynek minden pillanata felbecsülhetetlen fontosságú. Két kiemelkedő jelentőségű dolog van a földi lét során: az egyik a Mester iránti hűség, a másik az Ő jelenlétében tartózkodás.

Sant Kirpal Singh gyakran kiemelte, hogy az Isten iránti elkötelezettség a Naam, a Hallható Életáramlattal való kapcsolat folyamatos erősítését je-

lenti. Mi a Naam? A Föld és Naprendszer fenntartója; az Isteni Fény és Hangáradat útja. Azt mondják, hogy Isten, a teljes tudatosság Óceánjaként kezdetben teljesen egyedül volt. Majd felemelkedett belőle egy gondolat: „Egy vagyok. Több akarok lenni.” Egy vibráció keletkezett: megjelent Isten két eredeti formája: a Fény és a Hang. Ezt más szóval Naamnak nevezzük, amelynek köszönhetően az Egy sok formában manifestálódott.

A szentek a mostani földi létünk azon időszakait nevezik szerencsésnek, amikor a Mester oltalmában erőfeszítéseket teszünk Isten elérése érdekében. Az életünk nagy részét világi elfoglaltságokkal töltjük. Igyekszünk, hogy anyagilag minél jobb helyzetbe kerüljünk, bőséges ingó- és ingatlan vagyonnal rendelkezünk. Hírnévre, magas pozícióra és testi

fittsége törekszünk. A gyermekeinkről is megfelelő módon kívánunk gondoskodni. Ha megnézzük, hogy mi kap elsőbbséget a tevékenységeink listáin, ezen vagy egyáltalán nem szerepel, vagy csak valahol a legvégén bukkan fel az Istennel való találkozás érdekében végzett munka. Arra vágyunk, hogy az összes világi ténykedésünk sikeres legyen. Sokan egy csörgő játékhoz hasonló módon kezelik a spiritualitást. Múló érdeklődést, figyelmet kap.

„Mi az értéke annak, ha a lábak táncra perdülnek az Ő iránta való rajongásban? Mennyit ér, ha a kezek imára kulcsolódnak?” – kérdi Namdev az egyik himnuszában. Sokféle táncformát ismerünk és gyakorlunk, de vajon táncoltunk-e valaha is az isteni szeretet mámorában? Mahaprabhu a 15. században élt, és a Krisna-bhakti hírvivője volt. Azt mondják, hogy Istenre emlékezve, örömben gyakran táncolt. Ez úgy hatott a környezetében lévőkre, hogy ők is követték a példáját, miközben azt énekelték: „Hari-Bol” (Dicső az Úr).

Sant Kirpal Singh gyakran osztott meg velünk egy epizódot az életéből. Olyan helyre ment, ahol ruhát mos-tak. Odament az egyikükhöz, és kérte, hogy a mosóember mondja ezt: „Hari-Bol.” Az illető azt feltételezte, hogy egy koldussal van dolga, és csendben maradt. Kirpal még kétszer újra mondta: „Hari-Bol”, mire a mosóember végre hajlandó volt ezt elis-

mételni. Ebben a pillanatban mámorba esett, és elkezdett önfeledten táncolni. A többiek követték a példáját. Ezután ez a mosóember bárhol találkozott ilyen munkát végzőkkel, hamarosan mind táncolni kezdtek, ahogy kiejtette a „Hari-Bol” szavakat. Ehhez hasonlóan, amikor Mira Bai elmerült Isten édes emlékezetében, mindig táncolni kezdett.

Akkor látják el jól a feladatukat a lábaink, amikor Isten felé vezetnek bennünket. Ám megfigyelhetjük, hogy a lépteinket ehelyett inkább a világi teendőink felé tesszük meg, és emiatt eltávolodunk Istentől. Ezért fordítsuk meg az irányt, és azt az utat kövessük, amelyen előrehaladva végül elérhetjük a Teremtőnket! Igazán csak akkor működnek megfelelően a kezek, ha Isten imádatára kulcsolódnak össze. Ehelyett általában a világi teendők végzése közben használjuk őket. Ám megfizethetetlen értéke csak annak az időnek van, amelyet Isten édes emlékezetében töltünk.

Az imának sokféle formája van. Az első, a leggyakoribb módja: a könyörgés. „Ó, Istenem! Adj jó egészséget, sok pénzt, elismertséget!” Amikor az Úrhoz esedezünk, abban hiszünk, hogy Ő rendelkezik a vágyaink beteljesítésének a képességével, erejével. Számítunk arra, hogy Atyánk tudja, mire van szükségünk, és hajlandó mindazt megadni nekünk. Szintén gyakori imaforma a hálaadás, az, amikor valamiért köszönetet mondunk Őneki. Az ima har-

madik formájánál a szívünk legmélyéből fakad a könnyörgés azért, hogy még ebben az életünkben sikerüljön elnyernünk az örök megváltást. Ennek érdekében keresünk menedéket a spirituális Mesternél.

A fohászok negyedik formája: „Hálával telt ima a megbocsátás kérésével.” Felismerjük, hogy vétkesek vagyunk. Körülvesz bennünket a bűnök hálója. Khwaja Hafiz szavaival: „Egy pallóhoz kötözötteen sodornak bennünket magukkal, csapnak át felettünk az élet óceánjának a háborgó hullámai. Ebben a nehéz helyzetben, amelybe Isten hozott bennünket, meghagyta: Ügyelj arra, hogy a köntösödet egyetlen csepp víz se érje!”

E költői képhez hasonlóan az út előttünk tele van a bűnök kelepceivel, amelyeket nem vagyunk képesek elkerülni. Ilyen helyzetben így könyörgünk Istenhez: „Ments ki engem a bűnök csapdájából!” Egy mondás szerint Isten előbb figyel oda egy hangya szívből fakadó sírására, mint egy elefánt éktelen trombitálására. Vagyis a Mester olyan helyzetet teremt, amelyben eljutunk az Ő lábához.

Van az imának egy olyan további formája, amely meghaladja annak összes egyéb módját. Ez a simranbhajan meditáció. A Mester isteni pillantásából nyert hajtóerő segítségével a fizikai testtudat fölé emelkedhetünk. A spiritualitás a kegy és az erőfeszítés ösvénye, amelyekből idővel egy körív formálódhat. Ha a

Mesterünk látja az igyekezetünket, egyre több keggel áld meg bennünket. Mi erre válaszként mind több figyelmet és időt szentelünk a spirituális teendőinkre. Amikor a kegy és erőfeszítés köre kiteljesedik, a lelkünk belemerül Istenbe.

Milyen utazást tesz meg a lélek a benső ösvényen? A meditációban a csillagos égen, a benső Holdon és Napon áthaladva eléri a Mester sugárzó alakját. Ő vezeti át az asztrális és a kauzális szinten. Ezt követően jut el az igazi Amritsarba, a Nektár isteni tavához, az Élet Kútforrásához. Ebben megfürödve lekerül a lélekről minden, ami anyagi jellegű. (A fizikai Amritsar mintegy 300 évvel ezelőtt a 4. és az 5. szikh Guru idejében épült fel.)

Amikor a lélek részesül az isteni Ambróziából, akkor a bujaság, a hargag, a kapzsiság, a ragaszkodás és az ego összes fátyla lekerül róla. Túlhalad a huszonöt prakritin (a természet 25-féle megnyilvánulása) és a három gúnán, minőségen (szattva, radzsasz, tamasz). Ekkor a lélek felismeri, hogy nem különbözik Istentől. Ezt követően először a Mester éteri formájával válik eggyé, majd megérkezik az örök Otthonunkba, Sach Khandba. Ezen is túlhaladva, Alakh, Agam régióin túl eljut Anamiba, a Névtelen Régióba, amely Ashabd néven is ismert. Ezen a szinten oldódik fel a lélek Istenben. Ha el kívánjuk érni a végső célt, akkor éljünk Isten imádatában!

Sant Rajinder Singh

KÉRDÉS-FELELET A SEGÍTSÉGNYÚJTÁSRÓL, A MEDITÁCIÓRÓL ÉS AZ ÖNZETLEN SZOLGÁLATRÓL!

Kérdés: *Hol vannak az együttérző segítségnyújtás határai?*

Mester: Az életben nem minden szituáció fekete vagy fehér. Nagyon sok minden kaphat zöld utat. Nincsenek az összes létező helyzetre me-reven lefektetett szabályok, amelyek alapján „igen” vagy „nem” mondható. Persze vannak olyanok is, amelyeknél nincs engedmény. Ilyen például a vegetáriánus életformánk követésének az ügye. Ha a barátunk meghív bennünket egy húsos ebédre, a válaszuk: „nem.” Vagyis ez fekete-fehér helyzet.

Sok más esetben viszont a döntéshez a körülmények alapos elemzésére van szükségünk. Isten az embert mások javára cselekvő lénynek teremtetete meg. Fontos jellemzője az együttérző segítségnyújtás. Ez milyen mértékű legyen? Akkora, amelyet kényelmesen, kellemes érzésekkel vagyunk képesek felvállalni.

Tételezzük fel, hogy valaki heti szinten ezer dollárnyi összeggel rendelkezik! Ha az összes kiadása kilencszáz dollár, akkor nyilván legfeljebb

száz dollárnyi összeggel támogathat valakit. Ha viszont egy vagy több embert hetente kellene összesen ötszáz dollárral segíteni, akkor ezt csak a maga kárára tudná megtenni. Neki nem jutna elegendő ennivaló, vagy a szükséges anyagi kiadásai tekintetében kerülne lehetetlen helyzetbe.

Ezért előbb mérjük fel a helyzetünket! Nézzük meg, hogy segítségnyújtás szempontjából mire vagyunk képesek! Mondhatjuk azt is: „Ennek van értelme. Ez így fogom megtenni.” Ha viszont valamilyen lépéssel meghaladnánk a személyes sérelmi határunkat, akkor természetes a nemleges válasz. Mivel sokféle szeval lehetőség jöhet szóba, nyilván ezek választóvonalai különbözőek. Nézzük meg, hogy mit adhatunk! Hiszen a támogatásunk fizikai, intellektuális és sok egyéb formájú is lehet.

Nyilván a saját erőforrásaink lehetőségein belül, és a saját szükségleteinket meghaladó részből tudunk segítséget nyújtani. Ugyanis nekünk is meg kell élnünk valamiből. Abból

adjunk, ami ezen felüli! Tudom, hogy nem könnyű nemet mondani. Erre nincs szabály. Mindig egy adott helyzet mérlegelése alapján döntünk!

Nemcsak itt, hanem szerte a világon érdekes példa a következő. Amikor vezetés közben valahol megállunk, jönnek a pénzt koldulók. Lehet, hogy egy papír van valaki kezében: „Két napja nem ettem.” Ilyen helyzetben nyilván segíteni szeretnénk. Ám joggal merül fel bennünk a kérdés: „Valóban ételre költené a pénzt? Vagy italt, drogot vásárolna belőle?” Ha valaki valóban örülne valami enivalónak, akkor az nagyon kedves tőlünk, ha valamennyihez hozzájuttatjuk. Ha viszont csak önmaga továbbbi rombolására fordítaná a pénzt, gondoljuk meg, hogy támogatjuk-e ebben!

Nincsenek az „igen” vagy „nem” válaszra kemény szabályok. Mindig a konkrét helyzetet szükséges mérlegelnünk! Úgy igyekezzünk segíteni a szükségét szenvedőkön, hogy az valóban javukat szolgálja! Ha általa mi kerülünk hátrányos helyzetbe, ha a saját szükségleti erőforrásainkat mérítjük ki az ismételt támogatással, akkor nyugodtan mondhatunk „nem”-et.

Az egyébként természetes, hogy a lehetőségeink határain belül, emberi módon segítjük a családtagjainkat, az általunk ismert vagy ismeretlen személyeket. Hiszen aki ad, az kap. Mindig a konkrét eset megítélése alapján hozzunk döntést a szevánk-

ról: „Vajon a korábbiakhoz képest jobb helyzetbe kerül-e a segítségre szoruló?”

Kérdés: *Meditáció közben mindenképp elég a karmikus adósságunk, vagy ez csak akkor történik meg, ha megtapasztaljuk Isten Fényét és Hangját?*

Mester: Hazur Baba Sawan Singh gyakran kiemelte: „Ha a meditációban ülve úgy érezzük, hogy semmit sem látunk vagy hallunk, akkor is folytassuk a gyakorlatokat!” A meditációban ülés nem az analízis ideje. Fogadjuk el, hogy bármit kapunk, az a legjobb számunkra! A meditáció alatt ne gondoljunk arra, hogy mit szeretnénk átélni, és mit tapasztaltunk meg. Ugyanis automatikusan az fog megjelenni a gyakorlatok során, ami a megfelelő számunkra.

Sokszor az elme, az anyag és az illúzió annyira nagy mértékben ural bennünket, hogy bár szereztünk valamilyen benső tapasztalatot, de ezt nem hisszük el. Úgy érezzük, hogy semmi sem történt, ugyanis az elmenk kétségeket ébreszt bennünk. Azt, amit valójában kaptunk, az elmenk nem fogadja el tapasztalatnak. Ez okból nyugodjunk bele abba, hogy a meditációban töltött idő mindeképp a javunkat szolgálja! Igyekezzünk minél több időt fordítani a spirituális gyakorlatok végzésére! Ne gondolkodjunk azon, hogy mit látunk vagy hallunk! Ha rendszeresen meditálunk, egyre több kegyben részesülünk.

Kérdés: *Hogyan tehetjük az önzetlen*

szolgálatot az életünk részévé?

Mester: Mindenki törekszik az önzetlen segítségnyújtásra, ha úgy érzi, hogy valakinek szüksége van erre. Ha körbenézünk, kiderül, mily sok embertársunk nélkülöz, szorul támogatásra. Van, akinek az ennivalóhoz jutás jelent gondot, másoknak a gyermekeik iskoláztatásához hiányoznak az anyagi források. Sőt akadnak olyanok is, akiknek a megfelelő ruházkodásra sincs lehetőségük. Sokan a napi szükségleteikhez sem képesek hozzájutni. Az élet viszonyosságai miatt szenvedve vannak olyanok, akik úgy vélik, Isten nem enged nekik hozzáférést azokhoz a dolgokhoz, amelyekre szükségük lenne.

Megfeledkezünk arról, hogy mily sokan vannak azok, akik rendkívüli nehézségeken mennek keresztül. Ha valaki ellátogat egy kórházba, emberek ezrei követik ott egymást, akik fizikai betegségek miatt szenvednek. Sok olyan hely van a földön, ahol a gyermekek naponta egy alkalommal sem jutnak ételhez. Minden ember életében sokféle probléma akad.

Az önzetlen szolgálat erénye akkor fejlődik ki valakiben, ha fogékonnyá válik az embertársai szükségleteire, ráérez a szenvedésükre. Ilyenkor azt is felismerik, hogy a saját életük másokénál mennyivel jobb. Ha valamiben bővelkednek, azt igyekeznek megosztani másokkal, hogy könnyíthessenek a helyzetükön.

Minden reggeli ébredéskor adjunk

hálát Istennek, amiért az adott körülmények között tart bennünket! Ezzel az is tudatosul bennünk, hogy sokan mások ezt nem mondhatják el, mert valamilyen komoly hiány miatt szenvednek. A hála érzésével együtt jelenik meg bennünk annak tudata, hogy van olyasmink, amiben bővelkedünk, amit szívesen megosztanánk másokkal. Ekkor készen állunk az önzetlen szolgálatra.

Fontos megértenünk, hogy Isten áldása az, ahogy jelenleg az életünk folyik. Sokan nem képesek hasonló színvonalon élni. Szívükből jövő, őszinte buzgalommal segítsünk a szükségget szenvedőkön! Ez az, amit önzetlen szolgálatnak nevezünk. Ekkor ugyanis nem számítunk viszonzásra, semmit sem kérünk, fogadunk el a segítségnyújtásunkért. Sok esetben a fizikai, mentális, anyagi támogatásért az emberek ellentételezésre számítanak. Ez már az adok-kapok, egyfajta üzletelés területe. Az önzetlenség alapjellemzője: Semmit sem várunk el cserébe! Azért adunk önzetlenül, mert Isten valamilyen területen erre képessé tett bennünket.

Napjainkban sokan élvezik az úgynevezett gyorsételt. Indiában is sok ilyen jellegű étterem nyílt. Külföldön autósokat kiszolgáló gyorséttermek is működnek. Az előre megrendelt dolgokat ablakon adják ki, amikor a sorban álló autóval oda megérkeznek. Nézzünk egy példát az önzetlenségre! Amikor valaki átveszi, amit megrendelt, egy extra adag ká-

vét is kifizet a mögötte várakozó autós részére. Ugyanezt megtehetik sorban azok is, akik ingyen jutottak a kávéhoz. Ily módon sokan részesülhetnek ebben az ajándékban. Ekkor nem merül fel a viszonzás igénye.

Csupán néhány kellemes pillanatot kívántunk nyújtani egy számunkra ismeretlen személynek. A meglepetés örömteli érzésekkel párosul. Amikor valaki önzetlenül szevázik, az jótekonnyal van őrá.

Sant Kirpal Singh

ELŐBB LÁSS, UTÁNA BESZÉLJ!

A Mesterek látnak, és csak utána mondanak valamit. Meg kell állapítanom, hogy mi nem igazán fogjuk fel, értékeljük helyesen, amit Tőlük halunk. Ezért szoktam azt kérni, hogy amíg nincs valamiről személyes tapasztalatunk, még a Mester szavainak se adjunk hitelt. Ez az egyszerű igazság. Az összes külső ceremónia másodlagos jelentőségű. Mind csak utalások, valami meglévőnek a szimbólumai.

Kabir azt mondja: „Elmegyek, hogy házasságra lépjek az Úrral. Ó, emberek! Nászra készülődöm Istennel.” Ez a lélek esküvője a Lélekfeletivel. Elmondhatjuk, hogy ez megtörtént? Nos, előbb lássunk, utána beszéljünk!

Hatalmas a különbség a szentek és mások között, akik lehet, hogy hosszú filozófiai fejtegetésekbe bonyolódnak, de még soha nem pillantották meg Őt. A könyvtudás vadon, amelyből nincs kiút. Még a Mesterek szavait sem vagyunk képesek helyesen megítélni, értelmezni, ha nem lá-

tunk. Ők mind kijelentik, hogy Isten Fény. Senki nem mondja azt, hogy Ő sötétség lenne. Még akiknek nincs személyes tapasztalatuk, ők is úgy vélekednek, hogy Isten maga a Fény.

Ám a legfontosabb dolog az, hogy először lássunk, és csak utána beszéljünk. Miért? Azért, hogy ne csapjuk be először is magunkat, utána Istent, majd a többieket is. A Mesterek már ráleltek Istenre, és a nyilvánkoztatásaik ezen alapulnak. A többiek csak következtetéseket vonnak le, érzésekről beszélnek. Ezek mind tévedések alávetettjei. A Mesterek kijelentik: „Látom Őt.” Hol? Az emberi testben, amelyben benne rejlik az egész univerzum.

Természetes a kérdés, hogy mi miért nem értük meg ezt el? Ha ott van bennünk a Fény, miért nem pillantjuk meg? Az elménk állja el az utunkat, amelynek uralma alatt élünk. Ez a részünk ellenőrzi a kifelé áradó képességeinket, az érzéseinket, amelyek a külső élvezetek rabjai. Ha nem vonjuk vissza az intellektusunkat eb-

ből a fizikai dolgokhoz, tevékenységekhez kötött állapotból, akkor ez akadály a tapasztalatszerzés útjában. Mi a benső látás tanújele, bizonyítéka? Ülünk, és látunk. Ennyi. Mindenki a saját spirituális háttérétől függően kezd. De a lényeg, hogy kap valamit. Egy szent, egy Mester ismérve, hogy képes adni tapasztalatot, amely egy kevés vagy több is lehet.

Minden Mester és a szentírások ugyanazt jelentik ki. Lehet, hogy fejből tudjuk idézni a szent szövegeket, amelyekkel megtöltjük az agyunkat. Mire jó ez? Vajon mire megyünk a pudingba merített kanállal, ha azt utána nem kóstoljuk meg? A puding próbája az evés. Ugye, ez elég természetes példa?

Ők kijelentik, hogy látnak. Ez nem kíván filozófiát a teóriák igazolására. Azt mondják: „Isten létezik. Gyere, és szerezd meg ezt a tapasztalatot!” „Az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és az, akinek a Fiú kinyilatkoztatja.” (Mt 11,27)

Lehet, hogy ismerjük a szentek életrajzát. Mindenkinek valami különlegeset kínálnak a példájukkal. Ha elkezdjük ezeket olvasni, többet tudunk meg belőlük, mint az összes szentírásból. Ugyanis minden szentnek sajátos szépsége, nagysága van. Bizonyos alapelvek működtek az életükben.

A fő dolog, hogy emberi testünk van. Mi az a legnagyobb dolog, amit most megtehetünk? Az, hogy megismerjük, meglátjuk Istent. Guru Na-

nak azt kérdezte: „Milyen szemmel pillanthatjuk meg Istent? Ó, Nanak! Nem a hús és a csontok szemével, hanem a bensővel.” A Biblia kijelentése így hangzik: „A test lámpása a szem. Ha azért a te szemed tiszta, a te egész tested világos lesz.” (Mt 6,22) Ezzel nem a külső szemünkre hivatkozik. „Jobb néked félszemmel bemenned az életre, hogynem két szemmel vettetned a gyehenna tüzé- re.” (Mt 18,9) Ezek a szavak az összes tanítás tömör kivonatát adják.

Látunk már? Ha igen, az nagyon jó. Akkor fejlődjünk tovább! Láss, láss, láss, annyira, hogy teljesen feledkezz meg magadról! Csak ekkor mondhatjuk azt: „Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus.” (Gal 2,20) Ez a *Gurumukhta* állapot, amikor a Guru az aktív, nem mi. Amikor belemerülünk az isteni szeretetbe, elfeledjük a fizikai önmagunkat. Az igazi énünkkel, a lelkünkkel azonosulunk, újjászületünk, majd a kettőből egy lesz.

Az elmúlt este a keresztnységgel kapcsolatban némiképp a korábbiaktól eltérő látásmódot kínáltam nektek. Nem hoztam létre valami új valást. Miért nem? Mert az még jobban félrevezetné az embereket. Még messzebb kóborolnának abba az irányba, amit tudatlanságnak nevezünk.

Annak higgyünk, aki lát. Ő ugyanis ugyanerre bízta bennünket. Az elméletek, a következtetések, az érzések – mind a tévedések alávetett-

jei. A látás mindenek felett!

Isten teljesen egyedül van. Se apja, se anyja. Azt kívánja, hogy mi is így menjünk Őhozzá. Nem akarja, hogy magunkkal vigyük a gyermekeinket, az anyagi javainkat, a fizikai testünket, az intellektusunkat. Így érkezünk ide, ugyanígy menjünk Őhozzá! Ő vár ránk. A találkozásunk eszköze a meditáció. Mit jelent a spirituális gyakorlatok végzése? Teljesen egyedül vagyunk az Atyánkkal. Ez nagyon egyszerű út. Nincs benne semmi nehézség.

Az emberek teszik bonyolulttá ennek az egész dolognak a megértését az intellektuális küszködésükkel. Ha egyedül csak Ővele szeretnénk lenni, akkor vonuljunk vissza a fizikai világból. Ha a külső dolgok megkötnek, lefoglalnak bennünket, hogy mehetnénk Őhozzá? Ha Ő előtte ülünk, akár egy vak ember, lehet, hogy akkor is ezt mondjuk: „Add meg nekem ezt vagy azt a földi dolgot!” Egy szent imája viszont így hangzik: „Ó, Istenem! Tőled szeretnék ajándékot kapni.” De vajon milyet? „Semmit nem kérek Tőled. Azt add nekem, ami a legjobb számomra!”

Időnként előfordul, hogy megkapjuk, amiért fohászkodtunk, de ezt később megbánjuk. Vajon miért kér-

tük Istentől pont azt a dolgot? A legjobb ima ez: „Ó, Mester! Ó, Istenem! Azt kapjam, amit Te a legjobbnak tartasz számomra! Vissza akarok térni Hozzád.”

Az emberi lény oly sokféle földi dologhoz kötözten él. Hogyan juthat vissza a Forrásába? Krisztus példabeszéde a tevéről szól, amelynek könnyebb átjutnia a tű fokán, mint a gazdag embernek bejutnia Isten királyságába. Miként vonulhatunk vissza abból a világból, amelyben százegy vasat tartunk egyszerre a tűzben.

Az első kihívás: Hogyan tudunk visszavonulni? Élvezzük a külső dolgokat, és ha nem jutunk nagyobb, üdvöt adó tapasztalatokhoz a bensőnkben, nem vagyunk képesek azt az irányt választani. A gyerek sem mond le a kedvenc játékairól, csak akkor, ha valami édesebbel, különlegesebbel kínáljuk meg.

Vannak, akik rohanva kezdik az utat, majd meghátrálnak, eltávolodnak, letérnek az ösvényről. Isten azokon segít, akik nem segítenek magukon. Isten azokon is segít, akik segítenek magukon, de csak akkor, ha teljesen belefeledkeznek az erőfeszítésbe, elveszítik magukat benne. Melyik a könnyebb út? Az első vagy a második?

A KARMA KERKE

A lelkek a karma törvénye által meghatározottan – a jó és rossz cselekedetek alapján – évmilliók óta vándorolnak a különféle létformák között.

A következő történet négy indiai férfiról szól, akik elhatározták, hogy meggazdagszanak. Ezért megkérdeztek egy bölcsöt, hogyan találhatnának kincset. A bölcs azt mondta, másszanak fel egy bizonyos hegyre. Így is tettek.

Először egy ezüsttel teli barlangra bukkantak. Egyikük úgy gondolta, megelégszik az ezüsttel; megáll, nem folytatja az utat fölfelé. Inkább hazatér ezzel a kincessel. A többiek ezután egy arannyal teli barlangot találtak. Valaki közülük úgy érezte: ez nagyobb gazdagság számára, mint amiről valaha is álmodott. Boldogan hazavitte a kincseket.

Két férfi továbbment. Újabb barlangra bukkantak, amely telis-tele volt gyémánttal. Ekkor a harmadik ember is úgy döntött, hogy nem keres tovább, megelégszik a gyémántokkal. A negyedik férfi azt gondolta: nem éri be a gyémántokkal. Még nagyobb gazdagság vár rá, ha tovább kutat. Ezért folytatta a mászást felfelé. Végül felért a hegy tetejére. Szokatlan látvány tárult elé. Egy ember ült ott,

egy örökké forgó kerékkel a fején.

Az ember a forgó kerékkel a fején így szólt hozzá: „Mi szél hozott erre?” A hegymászó azt felelte: „Kincset keresek. A barátaim útközben megálltak az ezüsttel, az arannyal és a gyémánttal teli barlangoknál. Úgy érzem, létezik ennél még nagyobb földi gazdagság is, és én azt fel akarom kutatni.”

Az ember a kerékkel a fején azt mondta: „Tudom, hogyan találhatod meg, amit keresel. Ha néhány pillanatra megszabadítasz ennek a forgó keréknek a terhétől, elmondom a titkot.” A negyedik kincskereső beleegyezett, és a kerék hamarosan az ő fejére került.

„Örülök, hogy végre megszabadultam ettől a keréktől. Már több évtizede viselem. A gazdagságot keresve én is a barátaimmal másztam fel erre a hegyre. Ők megálltak az ezüst, arany és gyémánt bányáknál, én viszont kapzsi voltam, és nem elégedtem meg velük. Még több és több kincset akartam. Én is találtam egy embert a hegy tetején, aki ezt a keréket viselte. Azt hittem még több kincset birtokolhatok, így átvettem tőle a keréket, mivel azt ígérte, hogy akkor elárulja ennek a rejtkehelyét.

Azóta viselem ezt a súlyos terhet.

Az átok szerint nem hagyhatom el ezt a helyet, amíg valaki nem jön, és nem akarja megtudni a meggazdagság titkát. Te vagy az első ember, aki azóta erre járt. Most rajtad a sor, hogy viseld, és várd, hogy megszábadítson valaki ettől a tehertől.”

A férfi szíve összeszorult, amint belegondolt, hogy a hátralévő életét ezzel a kerékkel a fején kell leélnie. „Milyen kerék ez?” – kérdezte. A másik, aki szabad lett, ezt válaszolta: „Ez a 84 kereke, a vágyak kereke, amely a világhoz kötöz bennünket. A kerék viselésével rájössz majd, hogy a földi kincsek keresése csak még jobban hozzáköt ehhez a kerékhez.”

Az emberünk megértette, miért küldte fel őt a bölcs a hegyre. Tudta, hogy meg fogja tanulni a leckét: a vágyak és a ragaszkodás a karma kere-

kéhez láncolja az embert. Az igazi gazdagság az, ha nem vágyunk újabb és újabb javakra, és nem vagyunk a karma rabszolgái.

Ez a történet rávilágít az emberi természet egyik fő jellemzőjére: mindig többre vágyunk. Ha már van ezüstünk, aranyat akarunk. Ha aranyunk is van, akkor sem vagyunk boldogok, és gyémántra vágyunk. Ha gyémántokra is szert teszünk, ami a legértékesebb drágakő, még ez sem tesz bennünket elégedetté. Úgy érezzük, létezhet valami ennél is nagyobb értékű kincs, amit meg kell szereznünk. A lélek így forog a 8,4 millió életforma – vagyis a lélekvándorlás – kerekében, és nem tudunk kiszabadulni belőle.

Ezt a kereket a karma törvénye irányítja. Az egyetlen kiút: ha eljutunk egy tökéletes Mesterhez. A beavatáskor a Mester átveszi a szamcsita vagy tárház karmánkat, így kikerülhetünk a körforgásból. Csak a pralabda, a sors karmánkat hagyja meg, ami a szamcsita karmánknak az erre az életünkre kiszabott része. Ha egy tökéletes Mester beavat bennünket a benső titkaiba, az Isteni Fény- és Hangáradatba, akkor teljes bizonyossággal hazatérünk Istenhez.

Ez megtörténhet még ebben az életünkben, ha követjük az Ő utasításait. Vagy egy újabb emberi életet kapunk a következő élő Mester védelme alatt, ha a Mesterünk úgy dönt, hogy ez a lehető legjobb a spirituális fejlődésünkhöz.

A MONOSTOR SZABÁLYAI

A következő érdekes történet a buddhizmusból származik. Egy fiatalember szerzetes akart lenni. Elment a testvérekhez, kérve, hogy a monostorban élhessen. Felvették, majd adtak neki egy szerzetesi köntöst és egy tálat. Abban az időben így koldulták az élelmet. Így éltek. Majd azt mondták neki: „Itt van a magartartási szabályzat! Légy etikus, másokról gondoskodó, szeretetteljes, ezt meg azt tedd!” És egyre csak sorolták a monostor szabályait.

Miután a fiatalember ezt mind végighallgatta, azt mondta: „Én ezt mind nem tudom betartani.” „Hogy érted ezt?” – csodálkoztak a többiek. „Ha belépsz a monostorba, követned kell ezeket a rendszabályokat.” „Nem, nem, nem. Soha nem leszek képes szerzetes lenni, mert ezek a szabályok nagyon szigorúak” – mondta a fiatalember. „Akár szigorúak, akár nem, az, aki ide belép, betartja őket” – mondták a többiek. „Én mégsem tudom megtenni” – mondta az újonc. „Nos, akkor beszélj a vezető tanárunkkal!”

Elvitték hozzá. A tanár megkérdezte a fiatalembert: „Mi a gondod?” „Túl sok itt a szabály. Én nem vagyok képes mind követni” – magyarázta a jövevény. „Mennyi szabályt vagy képes követni” – faggatta to-

vább a tanár. „Hármat” – hangzott a válasz. „Nos, akkor kövess hármat!” – kérte a tanár. „Melyik az a három?” Az első: „Ügyelj a tetteidre!” „És a második?” „Ügyelj a szavaidra!” „És a harmadik?” „Ügyelj a gondolataidra!” Majd megkérdezte a tanár: „Ezt a hármat be tudod tartani?” „Igen, Hármat követni tudok. „Ötvenet nem.” „A három rendben van” – mondta az új szerzetes.

Elment, követte ezt a három szabályt, és megvilágosodott. A többi szerzetes erre azt mondta: „Nahát! Ő csak három utasítást követ, és megvilágosodott. Mi ötven, hatvan, száz szabályt is igyekszünk betartani, és ezt mégsem értük el.” Nagyon fel voltak háborodva. Elmentek a tanárhoz, és zúgolódva, lázongva azt mondták neki: „Mi folyik itt? Te azt kérted tőlünk, hogy tartsuk be mindezeket a rendszabályokat, és nem értük el a megvilágosodást. Ennek az új szerzetesnek csak három szabályt adtál, és ő megvilágosodott.”

A tanár a következőket válaszolta nekik: „Hadd mondjak el nektek egy történetet!” A buddhizmusban – mint tudjuk – hisznek a reinkarnációban. A tanár belefogott a mesélésbe: „Egy buddhista farmerként született újjá. Mialatt szántotta a földjét, valamibe beleütközött az ekéje. Óvatosan kör-

beásta azt a valamit, miközben izgatottan figyelte, hogy mi fog előkerülni a földből. Egy nagy aranyrudat talált. Mivel senki más nem volt a közelében, így határozott: „Holnap visszajövök érte.” Másnap még alig pitymallott, amikor visszament a kincsehöz. Egymaga volt. Megpróbálta felemelni, de nem tudta, mert annyira nehéz volt. Elkezdett gondolkodni, hogy mitévő legyen. „Ha nem bírom felemelni, hogy viszem haza? Ha segítséget kérek valakitől, akkor az osztozni akar.”

Sokáig fontolgatta a lehetőségeket, míg végül egy fantasztikus megoldást talált. Úgy döntött, hogy a következő napon azt meg is valósítja. Levágta az aranyrúd negyed részét, amit már fel tudott emelni, és el is tudta vinni. Azt mondta magának: „Nos, ezt a negyedét az élelmemre és a ruházkodásomra fogom fordítani.” Majd levágott egy újabb negyedét: „Ez lesz a megtakarításom.” A harmadik negyedre ezt mondta: „Ezt üzletbe fektetem, hogy az hasznot hozzon.” A negyedik darabról így döntött: „Ezt jótékony célra, mások segítésére fogom fordítani.” Így megosztva a nagy súlyt, mind képes volt felemelni, és magával vinni.

Ekkor a tanár a következő szavakkal fordult a szerzetesekhez: „A célt sem tudjuk másképp elérni, csak úgy, ha részekre bontjuk a feladatot, és egyszerre csak egy lépést teszünk.”

Ez a napló használatának a lényege. Sant Kirpal Singh gyakran mond-

ta: „Válasszunk ki egy erényt a naplóban, és dolgozzunk annak eléréséért!”

Tegyük fel, hogy valamiben húszt hibát vétünk! Vagy inkább nézzük azt, hogy nagy hazudozók vagyunk! Nagyon sokan hazudnak, csak kevés nagyszerű ember nem teszi ezt. Tétélezzük fel, hogy naponta 50-100 között van a hazugságaink száma. Ha napi 50 hazugságból indulunk ki, akkor nagy fejlődési lehetőségeink vannak. Ha a következő napon a szám 49, akkor már egy lépést tettünk előre. Majd 48, 47, 46 lesz a napi hazugságaink száma. Ha eljutunk addig, hogy már egy hazugságot sem vétünk, akkor azt mondjuk magunknak: „Rendben van! Ezzel végeztünk! Most lássunk neki a következő feladatnak!”

Sokkal könnyebben elboldogulunk a teherrel, ha azt részekre bontjuk. Ha ez megtörtént, egy időben csak egy lépést tegyünk! Így eljuthatunk abba a magasságba, ahova vágyunk. Elérhetjük a lépcsősor tetejét. Így szükségesek élnünk.

ERŐFESZÍTÉS NÉLKÜL NINCS SIKER

A spirituális területen hallunk, olvasunk olyanokról, akik rátaláltak Istenre. Mi is vágyunk erre, de ez eddig nem vált valóra, és tudni szeretnénk, hogy másoknak hogyan sikerült. Szeretnénk, ha a szerencse ránk mosolyogna, hogy mi is megismerhesük Istent. Nem ébredünk rá arra, hogy a siker nem a véletlen műve, hanem a szorgalmas erőfeszítések gyümölcseként érjük el a kitűzött célunkat.

A következő példa a történelemből, egy angol király életéből való. Négy fia volt. A három idősebb testvér erős testalkatú, a legfiatalabb kisebb és gyengébb fizikumú volt.

Azokban az időkben kevés könyv volt. A rendkívüli értéküket az adta, hogy tollal vagy ecsettel, különlegesen szép kézírással készültek, és kézzel fűzték össze a lapokat. Akkoriban még csak kevesen tudtak írni és olvasni.

Egy gazdag ember egy könyvet ajándékozott a királyi párnak. A királyné meg akarta mutatni a fiainak. Magához hívatta a négy herceget. Azok megcsodálták a könyvet, a gyönyörű kézírást, az érdekes, díszes betűket. Még soha nem láttak ilyet. De nem tudták, mit jelentenek a betűk.

Az édesanyjuk azt mondta: „A

szépen megformált betűknél is szebbek a könyvben lévő történetek. Ha megtanultok olvasni, nagyon fogjátok élvezni őket. Annak adom, aki négyetek közül elsőnek tanul meg olvasni.”

A legfiatalabb herceg elkezdte kérlelni az anyját, hogy adja neki a könyvet. A királyné megismételte: „Annak adom, aki közületek először tanul meg olvasni. Ha te leszel a versenyző győztese, akkor természetesen a tied lesz a könyv.”

A legidősebb fiú megjegyezte: „Ki akar olvasni? Én szívesebben játszom.”

A második herceg hozzátette: „Olvasás helyett inkább választom a vadonban a madárlest.”

A harmadik fiú egyetértett velük: „Ha úgy nevelkedtünk volna fel, hogy majd szerzetesek leszünk, akkor megtanultunk volna olvasni. De mi nem leszünk szerzetesek, hanem királyi hercegek vagyunk. Ne vesztegessük az időnket ilyesmire!”

A legfiatalabb királyi sarj azt mondta: „Én valóban meg szeretném ismerni a könyvben lévő történeteket.”

Néhány hét múlva a legkisebb fiú széles mosollyal kérdezte meg az édesanyját: „Megnézhetem újra azt a könyvet?” A királyné elővette egy

kulcsra zárt szekrényből, ahol az értékes dolgait tartotta, és odaadta a fiának. Az nagy gonddal vette a kezébe a könyvet, és kinyitotta az első oldalon. Majd hangosan és hibátlanul felolvasta az első történetet.

A királyné nagy meglepődéssel kérdezte: „Hogy tanultál meg olvasni?”

„Elmentem egy szerzeteshez, és megkértem, hogy tanítson meg rá. Az elmúlt hetekben minden napra kaptam egy leckét. Nem volt könnyű megtanulni, hogyan kell kiejteni az egyes betűket, sem a szavakká kapcsolásukat. De a szerzetes azt mondta, hogy most már valóban jól olvasok.”

Az anyja teljesen el volt ragadtatva. A többi fiú közben besurrant a szobába, hogy lássák, mi folyik ott, főleg, mert felkeltette a figyelmüket a testvérük hangos olvasása. Majd elkezdtek kötekedni vele: „Mi hercegként fogunk élni, ha felnövünk, de te pont jó lesz szerzetesnek.”

A királyné nem törődött a megjegyzésekkel, hanem fogta a könyvet, és a legkisebb fia kezébe tette: „Te nyertél. Tied a könyv. Akár király, akár szerzetes lesz belőled, az olvasás ajándéka bölcsé és nemessé tesz.”

Az anya bölcs, látnoki szavai valóra váltak: e fiúból lett Anglia egyik legnagyobb, legnemesebb uralkodója: Nagy Alfréd. A tettei közül kiemelkedett az oktatás támogatása, a tanulásra bátorítás.

Az anekdota azt illusztrálja, hogy

nekünk is erőfeszítéseket kell tennünk, hogy valóra válthassuk a céljainkat. A fiatal herceg elhatározta, hogy elér valamit, és kitartott az elhatározása mellett, bár a testvérei csipkelődtek vele, kigúnyolták. A feladat, amelyet elvállalt, nem volt könnyű, de új ismeretekhez juttatta. A szenvedélyes igyekezete segítette célba. Nem a már sokak által kitaposott utat választotta, letért arról, és a kritikus megjegyzések sem zavarták. Rájött, hogy kemény munkával miként lehet sikeres. Talált egy tanárt, aki segített a célja elérésében. Majd nap mint nap gyakorolta az olvasást, hogy felfedezhesse a könyv lapjain rejtőző csodákat. Rendületlenül, kitartóan gyakorolt, míg végül elsajátított egy új képességet. Örömmel vette át a fáradozása jutalmát, és a tudás csodálatos világa tárult fel előtte.

A KISKECSKE KÍVÁNSÁGAI

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy kiskecske a szerető családjában. Egy napon azon kezdett el gondolkodni, hogy ő vajon miért nem lát messzire. Megpillantott egy zsiráfot, akinek hosszú nyaka volt. Azt gondolta: „De jó is lenne, ha olyan messzire láthatnék, mint a zsiráf!”

Megtudta, hogy él a közelben egy varázsló, aki mindenki kívánságát teljesíteni tudja. Felkereste hát a varázslót, és a következőket kérte: „Szeretném, ha olyan hosszú nyakam lenne, amelynek segítségével jó messzire elláthatok.”

A varázsló, mivel jó ember volt, azt mondta: „Rendben, megkapod, amit szeretnél.”

Így kapott a kiskecske zsiráfnyakat. Nagyon boldog volt, hiszen már messziről meglátta a finom falatokat. Ám csupán 2-3 hétig tartott a boldogsága. Ennyi időbe telt ugyanis, hogy megszokja az új képességét. Ezután azonban megint mindent ugyanolyan átlagosnak érzett, mint azelőtt.

Ahogy felnézett a madarakra, vágy támadt benne: „Bárcsak nekem is lennének szárnyaim!”

Ismét elment hát a varázslóhoz, aki teljesítette a kérését. Így immár arra repülhetett, amerre csak akart. Ám az öröme megint nem tartott to-

vább 2-3 hétnél, és utána minden megint unalmasnak tűnt. Ismét boldogtalannak érezte magát.

Egyszer csak meglátott egy pávát, amint épp gyönyörű farktollaival ékeskedett.

„Bárcsak nekem is ilyen csodálatos tollaim lennének!” – sóhajtozott.

Újra felkereste a varázslót, aki ezt a kérését is teljesítette. Így a hosszú nyaka és szárnyai mellé gyönyörű tollakat is kapott. A fellegekben érezte magát, ahogy széttárta a farktollait.

Néhány héttel később ebbe is beleunt. A következő látogatásakor a teknősbéka páncélját kérte a varázslótól, hogy senki se bántassa. Majd olyan gyorsan akart futni, mint a gepárd, hogy senki ne érhesse utol.

Így a kiskecske lassanként nagyon különös állattá alakult át: kecske feje, teknős teste volt, hosszú zsiráf nyakkal, szárnyakkal, pávatollakkal, és gepárdlábakkal. Mindig boldog volt egy darabig, amikor teljesült egy kívánsága, de aztán ismét szomorú lett.

Egy napon egy vadász járt arra, és megpillantotta ezt a különleges állatot. Nem tudta eldönteni, vajon madár-e, vagy valamilyen emlős, mert még sohasem látott ehhez hasonló jószágot.

„Nahát! Micsoda érdekes állat! Milyen jó lenne befogni, és eladni egy állatkertnek. Jól meggazdagodnék belőle.”

Este felállított egy csapdát, és hamarosan el is kapta a kiskecskét, majd így szólt: „Te valami újfajta állat lehetsz. Eladlak egy állatkertnek.”

A kiskecske kétségbeesetten kiáltozott: „Jaj! Én kecske vagyok! Én kecske vagyok! Segítség! Segítség!”

De mivel egyáltalán nem hasonlított már a kecskékre, ketrecbe zárták, és egy teherautóra rakták.

Hirtelen megpillantotta a családját, akik előjöttek a kiáltózásra: „Én vagyok az, a gyereketek!”

A szülők azonban nem ismerték fel. „Valóban volt egy kicsi kecskénk, de már hónapok óta semmit sem tudunk róla” – mondták.

Ezzel elmentek. A kiskecskét pedig elszállították az állatkertbe, ahol élete végéig szomorúan ült egy ketrecben.

A történet tanulsága: Tartsuk kordá-

ban a vágyainkat! Gyakran hisszük azt, hogy a szomszéd füve zöldebb. Úgy érezzük, hogy valami hiányzik az életünkéből: vagyontárgyak, pénz, szellemi képességek. Azt gondoljuk, hogy így nincsenek rendjén a dolgok. Ha hagyjuk, hogy ez az állapot eluralkodjon rajtunk, akkor előbb-utóbb a vágyaink fognak vezetni bennünket, és lassan elválasztanak a családtól, barátainktól és önmagunk megismerésétől.

Ezt példázza a kiskecske balsorsa. Ha soha nem kívánt volna magának tollakat, szárnyakat, páncélt, hosszú nyakat, gyors lábat, boldogan élhetett volna a családjával.

Ha megtanuljuk kordában tartani a vágyainkat, akkor képesek leszünk a koncentrációra. Így jobban fog menni a meditáció is, és megtapasztalhatjuk az Isteni Fényt és Hangáradatot a bensőnkben. Ezek segítenek bennünket a spirituális utazásunkon, hogy minél hamarabb visszatérhessünk Istenhez.

GYERMEK OLDALAK

KÉT DOBOZ ISTENTŐL

Isten két dobozt adott nekem, és azt mondta: „A feketébe gyűjtsd a bánatodat, az összes örömet pedig az aranyba!” Pontosan követtem az Ő iránymutatását. Az arany napról napra nehezebb lett, a fekete pedig egyre könnyebb. Kíváncsiságból kinyitottam a fekete dobozt, hogy megtudjam ennek az okát. Alul találtam egy lyukat, amelyen a bánat kipotyogott. Megmutattam Istennek: „Kíváncsi vagyok, hogy hova tűntek a nehéz pillanataim emlékei.” Ő gyengéden elmosolyodott, és azt felelte: „Gyermelem, mindegyik itt van velem.” Majd még hozzátette: „Az arany dobozt azért adtam, hogy tartsd számon az áldásokat, a feketét pedig azért, hogy tudj elengedni.”

Hajlamosak vagyunk arra, hogy a fájdalmas és bántó dolgokat újra meg újra felidézzük. Ilyenkor olyasmi történik velünk, mintha egy gyógyulóban lévő sebet ismét feltépnénk. Engedjük el ezeket a fájdalmakat, ne emésszük magunkat, hiszen változtatni már úgysem tudunk rajtuk! Emlékezzünk inkább a szépre, a jóra és az örömmre!

Ismeretlen szerző

Vicki Shibley

A MESTER SZOMORÚSÁGA

Maharaj Ji az egyik hétvégén az Illinois állambeli Peoriában tartott előadásokat. Szünetben feleségével együtt felkereste a gyermek-satsangot is. A kedves bemutatkozás után a Mester beszélgetett a gyerekekkel, és prashadot osztott szét. Leült a csöppségek közé, s míg azok eszegettek, feltett nekik egy kérdést: „Szerintetek mi a legnehezebb a munkámban?”

A prashad-falatok között a gyerekek készségesen válaszoltak: „Nincs idő.” „Túl sokat utazol.” „Sose tudsz aludni.”

A Mester egyetértett velük, de egyikük sem tudta megnevezni a legnehezebb dolgot. Végül halvány szomorúsággal a hangjában azt mondta a gyerekeknek: „Az a legnehezebb a munkámban, hogy nekem senki sem ad prashadot.”

Erre felesége, Rita Ji szeretetteljesen odanyújtotta a Mesternek az ő prashadját, és kedvesen hozzáfűzte: „Éppen ezért osztom meg veled mindig az enyémet.”